

er skeð og þar fæst engin breyting á. Og svo komumst við vel af svona“.

Hann viknaði svo að hann gat engu svarað. Hún stóð upp og gekk inn í eldhúsið. Honum gramdist að hún fór, því nú varð hann að þagna. Hann greip þípuna, kveikti í henni og sökti sér aftur niður í að lesa hina merkilegu ritgerð.

„Faðir minn!“ kallaði mærin. „Það koma víst gestir“.

Hann stóð upp og leit undrandi til hennar.

„Það kemur bátur. Sérðu hann ekki þarna hjá hólmanum?“

„Já, jú, eg sé það. Stærðar flokkur sýnist mér—til vita-vörðarins líklega“.

„Nei, þeir stefna hingað; já, nú veit eg. Það er vita-vörðurinn, hann hefir um hríð verið inn í borginni og þetta eru líklega einhverjir vinir hans, sem með honum eru“.

„Já, drykkjubræður hans, vildirðu segja“.

„Ó, það þarf nú enginn að vera fyllisvín, þó hann sé með honum“.

„Hvers annars vegna ætti nokkur að dragast að honum. Skemtilegur er hann ekki og ekki er vitið eða þekkingin“.

„Nú, nú. Það getur nú verið, en“.—

„Janna, komdu inn með mér áður en þeir komu auga á okkur. Við skulum sem minst við þá sælda“.

Hann tók tímaritið, er hann hafði lagt á stólinn, og þau gengu hægt inn í stofuna. Mærin gægðist altaf út með gluggatjaldinu til að sjá á för þeirra.

„Þeir lifa og dafna“, sagði prestur, „gladur og áhyggjulausir eyða þeir sinni illu æfi. Engar sorgir þyngja þá. Þeir brjóta öll siðferðislög—og samt—æfinlega gladir og fjörugir, hafa enga samvizku, finna aldrei beiskju iðrunarinnar. — Er þetta réttvísi?“

„Æ, þeir hafa líklega við eitthvað að stríða samt“, sagði hún, og lét aftur dyrnar að svölunum.

Þokan huldi hafið enn. Sólin var komin hátt á loft og stráði geislum yfir jörðina.— Klukkan á eimskipinu hringdi—altaf.